

Fénysugár

Evangéliumi hitebresztő és hűmélyítő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félfévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Az utolsó szó.

Ján. 19:30.

»Elvégeztetett.« Mielőtt Jézus ajkát elhagyta utolsó szava, tudta, hogy »immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás«. A Szentírás volt az utolsó pillanatáig életfeladatának a mértéke és ezt a feladatot most elvégezve látja. Semmit sem hagyott elvégezetlenül, amit a próféták megjövendöltek. Élete futását Esaiás szava szerint kezdte: »Hogy hirdessem az Úr jókedvének esztendejét« és »Megvigasztaljak minden gyászolót«, és bevégezte Esaiás másik szava szerint, mint »Istentől ostorozott, bűneinkért megsebesítettet«, aki »önlelkét áldozatul adja«. Mindezt elvégezve látott maradék nélkül.

Egy maradt még a számára: ami történt, azt hirdesse a világnak. Ezért szedi össze mégegyszer minden erejét a néki nyújtott ecet által. Miután az ecetet elvette, megnyitja a száját a legrövidebb és leghatalmasabb igehirdetésre, amelyet emberi fül még soha nem hallott. »Elvégeztetett.« Ő maga akart ennek a legörvendetesebb üzenetnek a hirdetője lenni; sem tanítványnak, sem apostolnak nem engedte át ez üzenet első hirdetését. Pál apostolnak szabad volt ezt megmagyaráznia és meg is magyarázta úgy, hogy a világmindenség belerendült. Ő azonban csak hírnöke volt Jézus eme szavának. Jézus azt akarta, hogy az emberiség először az ő szájából hallja az üzenetet. A Haldoklónak nem áll módjában, hogy a titkot sok szóval megmagyarázza. Eléggé meg van magyarázva ebben: »Immár minden elvégeztetett, hogy beteljesedjék az Írás«. Az Írásra utalja Jézus azokat, akik utolsó szavát hallják. A keresztről az emberek mégegyszer a kezükbe nyomja az Ószövetséget, az Ő Bibliáját: »Ezek azok, amelyek bizonyosságot tesznek rólam«. Itt olvassák, hogy Ő mit végzett el, az eljövendő vigasz minden szavát szívleljék meg, ha még oly emberfelettinek hangzik is: »Elvégeztetett«. A váltáság megtörtént az egyszeri, tökéletes áldozat által.

Aki nem hiszi, hogy Ő mindent elvégzett, az hazuggá teszi Őt az utolsó órájában. Mivel pedig valóban maradék nélkül mindent elvégzett, az emberek ne akarjanak maradékokat és ne akarjanak azzal fáradozni. Ne kérdezzék ismét: »Mivel engeszteljem meg az Istent?« Önmaguknál úgysem találnak feleletet erre a kérdésre, bűneiket úgy sem tudják kitörölni és lelkiismeretüket sohasem képesek megnyugtanni. Amit keresnek, azt Ő már megselekedte. Az egész váltáságot a kezében tartja s annak ad belőle, akinek adni akar, s szívesen akarja adni annak, aki hozzájön. Sokan jöttek hozzá; mind megszabadultak bűneiktől, beteg lelkiismeretük meggyógyult, rettegésük és aggodalmaskodásuk Isten békességévé változott. »Jézus Krisztus vére megtisztít minket minden bűntől«, így hálálkodik az egyik. »Kicsoda az, aki kárhozza? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadt«, így énekel a másik. Nagy balgaság mégsem jönni és meggyógyulni, folytonfolyvást a bűnökkel gyötörödni és elmúlt s jelen bűnök miatt Isten napját már nem is látni. »Krisztusért kérünk, béküljete meg az Istennel.« Jézus kereszti kérés, Jézus utolsó szava kérés; minden készen van, Ő mindent elvégzett. Azért jöjj te is és higgy!

L. V. — Z. H.

Egy húsvét-éjjel.

Vádlottak padján mozdulatlan ültem.
Alakom görnyedt szoborra meredt.
Mellettem, — jaj, semerre sincs
menekvés? —

hatalmas ór: a lelkiismeret.
Már sötétben emelkedik a vádló.
Szava láztorró. Nem! Halálhideg!
Egyszerre égek és didergek tőle:
»Nem adod magad soha senkinek.«

»Nem fáj a könny, mintha a tiéd lenne.
Más gyötrelme idegen gyötrelmem.
Es idegen a terhe, küzködése.
Nem tusakodsz álmatlan éjjelen.
Távrolról állsz és nézed a világot,
és minden kinja idegen marad.
Csak egy vértelen, idegen-mosollyal
felelsz jajára. Nem adod magad!«

Mea culpa! Mennyi szomorú szempár
néz hosszan, némán, vádolón reám.
Remegő hang szól: »Nem voltál leányom!«
Es gyermek sír: »Te nem voltál anyám!«
Es testvér sír: »Te nem voltál testvérem!«
»Senkim se voltál!« — annyi hang sajog.
Es nincs mentség, egy sóhajtásnyi sincsen.
Idegen vagyok. Idegen vagyok.

De Krisztus, Krisztus! Hiszen neki, érte...
Az élő Krisztus! Ő menthetne fel.
Hisz neki adtam én magam. Az ajkam
Óróra szól, Óróra énekel! —
Könnyes szemekből rátekinthet e szóra,
s gyermekszemmel csodálkozik, felém:
»Olyan jól ismersz. Mégsem ismertél meg?!
En mentselek fel téged? Eppen én?!«

»Hiszen én voltam a szülő, én a gyermek,
és én a testvér. Most is az vagyok.
Minden elárult és minden elárvelt,
minden síró és minden elhagyott.
Annyiszor elédmentem, felédmentem,
annyiszor elálltam az utadnál!
Továbbmentél egy idegen mosollyal,
s nem adtad magad! Nem adtad magad!«

»En mentselek fel? Nekem a te bűnöd
sebekkel égette a testemet.
En a kereszti szerettem és adtam.
Mi közöm lehet énnekem veled?
Nézd a szegek helyét ezen a jobbon,
a töviskoronát a fejemen:
én így szerettem! Te nem így szerettél.
Nekem is idegen vagy. Idegen.«

Ejfélt volt. És egyet ütött az óra.
Kettőt ütött... Akkor nyugodtam el.
Mert jaj, a Krisztus se mentett fel engem,
meggyötört szívem nem oldozta fel.
Pirkadt a húsvét, és keleten, messze,
hallelujásan fénylett már a nap.
En még az álom ösvényein jártam
ítélet alatt. Itélet alatt.

Es leroskadtam. Vallottam és bántam.
— Alomban is. Olyan mály volt a seb. —
Hogy másképp akarom, nem így akartam!
Hogy magamnak a leginségesebb
az idegenség. Adni! Mindent adni!
Lelket, testet, könnyet, időt, erőt.

Amen. — S ujjongva megszólalt az ének.
Húsvéti ének az ajtó előtt.

Hallelujázott, hogy készen a váltság.
Csengett, hogy le van győzve bűn, halál.
Ereztem, hogy felém minden szavába
az élő Mester köszöntése száll...
hogy húsvét van... hogy új életbe nézv
újra megállhatok a küszöbön.
Igen, most újra a küszöbön állok.
Zeng a szív, zeng az ének. Köszönöm

Türmezei Erzsébet adta

Egy távirat.

Mai napig nem tudtam elfelejteni egy
élményemet, amely valóban nagyon meg
ijesztett.

Tanulmányi időmet töltöttem egy vá
rosban. Egy délben, amint ebédelni men
tem, hirtelen egy asszony rohant ki fel
izgatottan az egyik házból. Látszott rajta
hogy valakit keres és valami mondani
valója van. Minthogy én voltam az első
ember, aki útjába került, megragadt
karomat és néhány rövid szót kiáltott
ezek a szavak élénken emlékezetembe
maradtak: »A férjem él és jönni fog.«

Mi történt tulajdonképpen? Ez az assz
zony már régen abban a tudatban élt
hogy férje meghalt. Évek óta nem kapot
semmi hírt felőle. Régen várta már, de
végül beletörődött szomorú sorsába. Nem
tudott másra gondolni, mint arra, hogy
férje valahol hősi halált halt.

Most azonban egy távirat érkezett. A
férfi tudatja feleségével, hogy még aznap
hazaérkezik. Fogságban volt, nem tudot
semmi hírt küldeni, de most már az
ország területén van és útban hazafelé.
Érthető, hogy ez a hír annyira feliz
gatta az asszonyt, hogy nem tudta ma
gában tartani, hanem kirohant a házból
hogy valakinek elmondja. Úgy tele volt
a szíve, hogy tovább kellett adnia örömét.
Ebben a néhány szóban foglalt össze
mindent: »A férjem él és jönni fog!«

Olyan hasonló ez az eset ahhoz, ami
a keresztyének életében történik. Távirat
tot kapnak az örökkévalóságból. Alig
tudják felfogni és elhinni. Mintegy álom
ból rázza fel őket és olvassák: »Jézus
él és jönni fog!« — Ez is néhány szó
csupán, csak egy rövid mondat és mégis
milyen nagyjelentőségű az ideig- és örök
kévalóság számára.

Jézus él!

Nem úgy van tehát, mint ahogyan a
»keresztyének« között is sokan vélik és
»hiszik«, hogy Jézus csak egyike volt a
nemes és jó embereknek, talán a leg
jobb az emberek között, hanem az igaz
ság az, hogy Jézus Isten Fia volt és azért
Jézus él! Bár meghalt mindenkiért és
a sírba helyezték, de feltámadt és most
mint élő Megváltó közel van mindazokhoz,
akik Őt követni akarják és akik Őt sze
retik.

Es még többet mond ez az örvendetes híradás. Azt mondja: *Jézus eljön!* Nem úgy van tehát, mint általában ismeretes, hogy Jézus egykor eljött és ezzel lezárult a jelentősége az emberiség történelmének számára. Nem, hanem az igazság az, hogy *Ő újra eljön!* — és minden arra mutat, hogy nemsokára, váratlan hirtelenséggel el fog jönni!

Krisztus él és újra el fog jönni! Ez a néhány szó röviden összefoglalja az Újtestamentum üzenetét.

De mit tesznek azok a keresztyének, akik ezt az üzenetet hallják és hisznek abban? Nem tudják elhallgatni, beszélniök kell róla. Szívük megelik ezzel a dicsőséges híraddal és nem tudják magukban tartani.

Jézus él és eljön!

Boldog az az ember, aki meghallja ezt az üzenetet és hittel elfogadja!

Egy lélek húsvétja.

Egy hívő édesanyának van egy fia, akit nagyon szeret és akiért sokat könyörög az Istenhez. A fiú nem is akar hallani Istenről és az Ő dolgairól. Járja a barátokkal a világ széles és veszélyes útját. Isten nem érte a számára. Az édesanyja sokszor kérte, hagyja abba az eddigi életét, járjon Istennek parancsolatai szerint, de a fiú nem hajlott a figyelmzettető, kérő szóra.

Az anyának igen nehéz volt az a nap, amikor fiát behívták katonának. Az elválás nagyon nehezére esett, különösen azért, mert fia nem Isten útjain járt. Kérte, legyen más, vegye elő Bibliáját s olvassa, imádkozzék, és Isten meg fogja őrizni a legnagyobb veszedelemben is. A fiú szótlán állt édesanyja mellett, egy hang sem jött ajkára, de azután felemelt fejjel, bátran búcsút vett tőle és elindult. Az édesanya imái kísérték őt minden útiban.

Megérkezett a kaszárnyába, de nem sok időt töltött ott, mert pár nap múlva már indulnia kellett messze, idegen földre. Felszállt az első hatalmas autóra, elhelyezkedett, de valami nem hagyta nyugton, nem találta helyét, ezért leszállt és hátra ment a második kocsihoz, erre szállt fel, aztán elindultak.

Autó autó után száguld. Egy pillanat s egy villamoskereszteződésnél az első kocsit hirtelen az arra jövő villamos elüti, a benne lévőket a kocsiból messze kirepülnek s súlyos sebesülésekkel elvágódnak a kövezeten. A fiú, akit aggódó édesanyja imái kísérték, ott a második kocsin épségben marad. Édesanyja imádkozott érte s ő megmenekült.

Ez az eset a szíve mélyéig megrendítette. Minden eszébe jutott, amit édesanyja mondott neki. E pillanattól fogva Istenhez fordult. Olvasta Bibliáját, imádkozott és rábízta magát egészen az őt annyira szerető Istenére.

Későbbi életében még sok más tapasztalatot is tett, amelyekből láthatta, milyen drága Istennek az ő lelke, és meg akarja őt tartani száz és ezer veszély középete is.

Amikor hosszú idő múltán hazatért, boldogságtól sugárzó szemmel állt meg édesanyja előtt, nyakába borult néki, aki annyit imádkozott érte s örökönyyek között adtak hálát Istennek csodálatos szeretetéért.

Anyának és fiúnak húsvétjuk volt!

D. E. dpt.

A legfontosabb szó.

Csak egy álom volt, de mégis nagy jelentőséggel bírt számomra. — Álomban egy nagy erdőben voltam. A sűrű lombosáron keresztül beragyogtak a napsugarak és megvilágították az ezredéves rákat. Elöttem, mellettem és utánam sok ember vándorolt keresztül az erdőn. Férfiak, asszonyok, szegények, gazdagok. Minden vándorlak, aki az erdőn keresztül ment, bele kellett vésnie egy fa törzsébe azt a szót, amelyet az életében legfontosabbnak tartott. Láttam egy kis leányt, aki boldogan ugrándozva ment az erdőn keresztül és egy fiatal nyírfá törzsébe azt a szót véste: baba. Azután egy álmodozó ifjú jött, aki egy nevet vésett egy fatörzsrre. Azután egy férfi akinek tiszta szeméből mélységes béke sugárzott. Ő is odalépett egy fához és a következő szavakat véste abba: »Legyen meg a Te akaratod«, majd egy sötét kinézésű ember, akin elkeseredés és gyűlölet látszott, ezt a szót választotta »bosszú«, egy másik, ingadozó járású férfi reszkető kézzel a »szeszies ital« szót írta fel, ismét másik az »élvezet, egészség« szókat, egy végső kétségbeesésben lévő férfi pedig a »halál« szót véste a fatörzsbé.

Álom volt és mégis mélyen megrázta a szívemet, amikor felébredtem. Ez az élet? Ez minden, ami a szívet betölti? Óh milyen szegény, milyen nyomorúságos ez az egész tartalom nélküli, üres, hajszolt, békétlen élet! Milyen egészen más, ha Isten mélyen, a szívünk legmélyére beírta ezeket a szavakat: »Békesség, öröm, örökélet, Jézus!

»Óh nincsen az ég alatt szebb név,
Dicsőbbet nem hallott az ég;

És majd egykor az égben zengjük
még dicsőbben

A bárány, a Jézus nevét!«

Útmutató a Szentírás olvasásához.

Apr. 1. Zsolt. 111. Zsolt. 22:23–32. Ha elolvassuk a Zsidókhöz írt levél 2. részének 10. versét, meglátjuk újtestamentomi világitásban is, hogy mennyire az Atya akarata szerint való volt Jézus szenvedése. Csak ezen keresztül mehetett be a dicsőségbe. S a tanítvány sem nagyobb az ő Mesterénél. Számunkra sines más út a dicsőséghez, csak a szenvedés útja.

Apr. 2. Ján. 13:1–15. I. Kor. 11:23–32. Lk. 22:14–20. I. Kor. 10:16, 17. Ján. 19:1–15. Pilátus nem is sejtí, hogy milyen mély értelme van annak a szónak, amelyet kimond: »Imhol az ember!« Ilyen, az ember, amilyenek Isten szíve óhajítja, amilyen lehetett volna, ha el nem bukik, s amilyenné teheti Jézus, ha neki adja át magát.

Apr. 3. Lk. 23:39–46. Ésaías 53. II. Kor. 5:14–21. Ján. 19:16–30. Elvégeztetett! Ez a nagypéntek mélységes titka. Elvégeztetett a mi váltásunk, a bűnből való szabadulásunk, örökéletünk, dicsőségünk. Jézus elvégezte, nekünk csak el kell fogadnunk. Elfogadod-e? Jézus téged is vár. Szomjúhozik a te lelkedre is.

Apr. 4. Máté 27:62–66. Ján. 19:31–42. Jézus nem kerülhette el a halált, s a sír éjjelét sem. Miértünk kellett megkörtölnia. De az ember megváltásának egy fénysugara abban is megnyilvánul, hogy akadtak emberi kezek, akik szeretettel eltemették az Urat. A hűsvét előre küldte a maga sugarait.

Apr. 5. Márk 16:1–8. I. Kor. 5:7/b. Máté 28:1–10. I. Kor. 15:12–20. Ján. 20:1–10. Péter és János ismerték ugyan a prófétai írásokat, hogy Jézusnak fel kell támadnia, de még nem értették, mert a megtörtént tény még addig nem bizonyította. Előttünk már ott van az Írásban a történeti tény. Hiszünk-e benne? Jaj nekünk, ha nem hiszünk!

Apr. 6. Csel. 10:34–41. I. Kor. 15:54–58. Lk. 24:13–35. Ján. 20:11–18. Mária sem tudja, hogy Jézus az, aki előtte áll, míg Jézus meg nem szólítja. Ő ma is megszólít bennünket. Lelki üdvösségünk attól függ, hogy figyelünk-e a megszólításra, s így felelünk-e rá: »Mester! Uram!«?

Apr. 7. I. Móz. 37:1–11. Ján. 20:19–23. Jézus első szava az Őt váró lelkekhez ez: »Békesség néktek!« A második pedig »Vegyetek Szentlelket«, és pedig azért, hogy szolgáljatok másoknak. Ma is ez a keresztyén útja.

Apr. 8. I. Móz. 37:12–30. János 20:24–31. Jézus türelmes a becsületes kétkedőkkel szemben. Világosabban, kézzelfoghatóbban megmutatja nekik, hogy ki Ő. De azért ne felejtsük, hogy: boldogok, akik nem látnak, és hisznek«.

Apr. 9. I. Móz. 37:31–36. Ján. 21:1–14. Mikor munkálkodása kezdetén Jézus elsőször áldotta meg a tanítványok halálát nagy eredménnyel, akkor »szakadoz vala az ő hálójok«. (Lk. 5:6.) Most pedig bár még több halat fognak »nem szakadozik vala a háló«. Így viszi Jézus az övéit mindig mélyebbre az Ő hatalmának megismerésében.

Apr. 10. I. Móz. 39:1–10. Ján. 21:15–19. Péter háromszor tagadta meg az Urat háromszor kellett bizonytságot tennie, hogy szereti az Urat. Senki sem hozhatja el következmények nélkül, hivatott az Úr ellen. Bűnbánatnak, ösztöztetetésnek, megújulásnak kell következnie a bukás után.

Apr. 11. I. Móz. 32:22–31. Ján. 21:20–25. Péter még újabb megtérése után is belé esik a kíváncsiság bűnébe, s újabb helyreigazításra szorul. Milyen jó, hogy Jézus sohasem fárad belé a helyreigazításba olyanoknál, akikben őszinte vágya lát a teljes szabadulásra.

Apr. 12. Ján. 20:19–31. I. Ján. 5:1–5. Ján. 21:15–19. I. Pét. 1:3–9. I. Kor. 15:1–11. Pál ebben a néhány versben összefoglalja az evangélium egész lényét. Jézust és az Ő munkáját állítja középpontba. Önmagát a legkisebbnek nevezi, megemlékezik bűneiről és magasztalja Isten kegyelmét. Ilyen bizonytságtételnek kellene lenni minden igehirdetésnek.

Apr. 13. Zsolt. 64. I. Kor. 15:12–19. Krisztus feltámadása és a mi feltámadásunk szorosan összefügg egymással. Ha nem igaz, hogy valaki egyáltalán föltámad, akkor Krisztus sem támadt fel. Ha pedig Krisztus nem támadt fel, akkor bizonyos, hogy mi sem támadunk fel. S akkor nyomorultak vagyunk, mondja az apostol. Vajjon a jószág Isten azt akarja-e, hogy nyomorultak legyünk?

Apr. 14. I. Móz. 39:11–23. I. Kor. 15:20–28. Csodálatos és mégis természetes ez a sorrend: első, aki feltámadt: Krisztus után jönnek az övéi, ez az első feltámadás (Jel. 20:6.) s aztán az általános feltámadás s végül mindenek alávetése az Atya hatalmába, még a Fiúé is, hogy Isten legyen minden mindenben.

Apr. 15. I. Móz. 40:1–23. I. Kor. 15:29–34. Pál egészen hiábavalónak tartaná a maga életét és munkáját, ha nem lenne a feltámadásban. De hisz, megdönthetetlen bizonyossággal. S miért tesz erről ilyen hatalmas bizonytságot? Hogy te is higyl!

